

Rodiče Svobodovi se konečně dozvěděli o Mirkovi celou pravdu: utekl z dětského domova kvůli šikanování a policie ho hledá, aby ho vrátila do ústavu. Rodiče se rozhodli, že přijmou Mirka do své rodiny, protože všechny jejich děti si ho velmi oblíbily. Tím chtějí zabránit jeho návratu zpět do domova. Mezitím starosta vypsal pro záchránce své dcery odměnu 50.000 Kč. Patří Mirkovi. Na úřad odchází tatínek, aby vše vyřídil.

2. „Zní to jako pohádka,“ hodnotí starosta výpověď, chvíli mlčí, pak zdůrazňuje: „Pohádka to ovšem není, navíc o ní psaly noviny. Také odměna není malá – co když někoho napadne, že jste si to vymyslel, abyste získal peníze?“ „Také jsem o tom přemýšlel,“ přiznává tatínek. „Souhlasil byste tedy s tím, aby vaši výpověď prověřila policie?“ „Ano,“ přikyvuje tatínek, i když ví, že to pro jeho rodinu nebude nic příjemného.

4. „Ondro, ti policajti jdou pro mne,“ bojí se Mirek. „Neboj, jenom si vše ověří.“ „Chytit se nenechám. Musím pryč, pomoz mi!“ „Neblbni, přece je tatínek nepřivedl, aby tě odvedli!“ „Pomůžeš mi dolů? Když ne, tak skočím!“ „Zlomil by sis nohu!“ „Jak se mám teda odtud dostat?“ „Podám ti bundu a boty a utíkej přes terasu.“

Děkujeme akciové společnosti Ornela za umožnění fotografování v kanceláři ředitele divize Sklo.

Policisté v domě

1. „Děkuji vám, pane starosto, že jste mě přijal.“ „Záležitost záchranu mé dcery má přednost, všechno ostatní počká.“ „Dobře, řeknu vám všechno, jak se to seběhlo,“ začíná tatínek vyprávět celou vánoční historku. Důraz přitom klade na Mirkův strach z policistů i na rozhodnutí rodiny přijmout ho mezi sebe.

3. Tatínek se podrobil výslechu na policii a po telefonické domluvě s manželkou dovolil policistům vstoupit do jejich domu. Pes ohlašuje jejich příchod. Alena hlásí: „Je tam tatínek s dvěma policajty. Co tu chtějí?“ „Nebojte se!“ uklidňuje maminka rozrušené děti. Alena však volá: „Zatkli tatínka!“ „Nezmatkuj! Volal mi – chtějí si ověřit pravdu o Mirkovi. Jeho už vyslechli, teď se zeptají nás. Nemáme co zakrývat, řekneme jen pravdu.“

5. „Kde je ten tulák, který u vás bydlí?“ začíná přísným hlasem výslech jeden z policistů. „Není tu,“ odpovídá Ondra.

„Paní Svobodová nám říkala, že je tady s vámi.“ „Byl tu, ale utekl, když vás viděl.“ „Tak vy tu ukrýváte někoho, kdo patří pod ochranu státu, a nakonec vám ještě uteče!“ Maminka překvapená z Mirkova útěku se na policistu rozzlobí: „Říkáte pod ochranou státu! A pod touto ochranou jste ho nechali v domově šikanovat, až musel utéct, aby se nezbáznil!“

scénář Josef Janšta
foto Zbyněk Pavienský

6. Když si policista ověřil, že Mirek v domě není, usedl proti mamince, aby ji vyslechl: „Paní Svobodová, omlouvám se za poněkud drsné chování. Ale rozčílilo mě, že jste nechali uprchnout toho toulavého hocha. Teď mně v klidu všechno povězte.“ „Dobře,“ souhlasí maminka a začíná vyprávět. Policista si dělá poznámky, a když maminka skončí, tak si povzdechne: „Zní to věrohodně. Ale pokud je to pravda, proč ten chlapec utikal?“ „Bojí se, že ho zase zavřete do dětského domova!“

7. Po mamince vyslýchá policista také Ondru. Když mladík skončí své svědectví, pohlíží vyšetřovatel na Svobodovic rodinu jinak, než když sem přišel. Potřebuje však nějaký hmatatelný důkaz. Proto se ptá: „Nemáte náhodou fotku toho chlapce?“ „Tatínek nás fotil, musí to být ještě v digitálu.“

Digitální fotoaparát je v pokoji, a tak policista může porovnávat svoje podklady se snímkem. Přitom potvrzuje: „Uprchlík z domova, záchránce u rybníka i váš kluk je jedna osoba. Datum focení: 26. 12., tedy ještě před vyhlášením odměny. Vaše tvrzení je pravdivé.“

8. „Ježíšku, Mirek – to byl tvůj vánoční dárek. Proč jsi ho nechal utéci?“ vyčítá Alena Jezulátku. Lenka se modlí jinak: „Ježíšku, pastýři tě našli ve chlévě. Tam tě původně vůbec nečekali. Kdo je tam dovedl? Tvoji andělé.“ Alena přebírá Lenčinu myšlenku a modlí se: „Pošli nám také anděly, ať nás dovedou za Mirkem.“ „Až ho najdeme, dovedeme ho sem za tebou, aby se ti také poklonil. Jako tehdy tři králové.“

Pokračování příště